

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 39/00-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2000 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], bytom [REDACTED] vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj vo veci ukončenia súdneho konania, resp. prikázania rozhodnutia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4 Cdo 98/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Podnet [REDACTED], v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

2. Podnet [REDACTED], v časti požadujúcej ukončenie súdneho konania, resp. prikázanie rozhodnutia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4 Cdo 98/99 o d m i e t a pre nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. mája 2000 doručené podanie [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“), bytom [REDAKOVANÉ] označené ako „Podnet na konanie podľa čl. 130 ods. 3 ústavy pre porušenie práva priznaného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“. Z obsahu podnetu navrhovateľa vyplynulo, že sa ním domáhal jednak „ukončenia konania vo veci, ktorá je na najvyššom súde uložená od 20. 7. 1999 pod č. 4 Cdo 98/99“, ďalej aby ústavný súd po prešetrení veci konaním pre porušenie práva priznaného podľa čl. 48 ods. 2 na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov „rozhodol o ukončení sporu č. 4 Cdo 98/99 alebo o rozhodnutie požiadal Najvyšší súd SR“.

Navrhovateľ vo svojom podnete takisto požiadal, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) na prerokovanie svojej veci bez zbytočných priet'ahov. K jeho porušeniu malo dôjsť postupom predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri vybavovaní jeho sťažnosti na priet'ahy v konaní najvyššieho súdu vo veci 4 Cdo 98/99. Navrhovateľ pri zdôvodnení tejto časti svojho podnetu uviedol: „Tým, že predseda Najvyššieho súdu SR ani po 7,5 mesačnej lehote na moju sťažnosť nereaguje, považujem to za porušenie svojho práva priznaného čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich práv. Z konania o podnetoch nie je možné vylúčiť ani postup všeobecných súdov Slovenskej republiky,

pokiaľ v jeho dôsledku došlo k porušeniu základného práva alebo slobody fyzickej alebo právnickej osoby ako účastníka súdneho konania (čl. 46 až 50 ústavy) a pokiaľ tomuto základnému právu alebo slobode neposkytuje právny predpis Slovenskej republiky žiadnu ochranu využitím účinného opravného prostriedku dostupného navrhovateľovi.

Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj prípadné dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Jedna z podmienok, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každého podnetu, je, či nejde o zjavne neopodstatnený podnet. Za zjavne neopodstatnený podnet je možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Ako ústavný súd už uviedol vo veci I. ÚS 24/98: „Jedným z dôvodov odmietnutia podnetu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť v prípade, ak Ústavný súd Slovenskej republiky nezistí príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal pisateľ podnetu“, v dôsledku čoho „...namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ...“ (I. ÚS 66/98).

1. Ústavný súd z uvedeného hľadiska preskúmal podnet navrhovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a zistil, že k jeho porušeniu nemalo dôjsť postupom samotného Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ako dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 4 Cdo 98/99), ale postupom predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako orgánu štátnej správy súdov pri vybavovaní jeho sťažnosti na priedaň v dovolacom konaní z 20. septembra 1999. Nakoľko predseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „na moju sťažnosť

nereagoval ani po 7,5 mesačnej lehote“, podľa názoru navrhovateľa v dôsledku toho došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ako ústavný súd už rozhodol vo veci I. ÚS 39/99, konanie a rozhodovanie orgánov štátnej správy súdov o sťažnostiach na prietahy v konaní podaných účastníkmi súdneho konania podľa § 17 zákona č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov nemožno považovať za konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (hoci so súdnym konaním súvisí), pretože k nemu nedochádza pred nezávislými a nestrannými súdmi. Neplnenie zákonom uložených povinností pri vybavovaní sťažnosti na prietahy v konaní orgánom štátnej správy súdov (§ 24 až 26 zákona o štátnej správe súdov) preto ústavný súd neposúdil ako konanie, ktorým by bolo možné porušiť základné právo účastníka súdneho konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Hoci ústavný súd už rozhodol, že zbytočné prietahy v súdnom konaní môže okrem samotného sudcu spôsobiť napríklad súdna kancelária, resp. súdna tajomníčka ako súčasť súdnej administratívy (nakolko ich úkony treba považovať za súčasť súdneho konania a rozhodovania vo veci samej – II. ÚS 22/96), za takýto orgán nemožno považovať orgán štátnej správy súdov, ktorý sa pri vybavovaní sťažnosti na prietahy v konaní (a jej prostredníctvom) rozhodovacej činnosti súdu v konkrétnej veci nezúčastňuje. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže teda dôjsť postupom tých osôb, ktoré sa zúčastňujú konania pred všeobecným súdom, ale nie postupom orgánu, ktorý sa takéhoto rozhodovacieho procesu nezúčastňuje.

Nakolko navrhovateľ vo svojom podnete tvrdil, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy došlo postupom orgánu štátnej správy súdov pri vybavovaní jeho sťažnosti na prietahy v konaní, a keďže pri predbežnom prerokovaní podnetu ústavný súd zistil, že takýmto postupom orgánu štátnej správy súdov sa nevytvára žiadna možnosť porušiť jeho základné právo, bolo treba jeho podnet v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnený podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. V ďalšej časti podnetu, v ktorej navrhovateľ požadoval, aby ústavný súd rozhodol o ukončení jeho sporu č. 4 Cdo 98/99, resp. o jeho rozhodnutie požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky (po tom, čo vyslovil prietiahy v jeho konaní v tejto veci), bol jeho podnet odmietnutý pre nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie veci. Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (I. ÚS 15/94, I. ÚS 36/96, I. ÚS 36/97, I. ÚS 52/98) nie je z dôvodu svojej nepríslušnosti oprávnený rozhodovať vo veciach, ktoré sú zverené do právomoci všeobecných súdov, a ani im prikazovať, akým spôsobom, resp. v akej lehote by takéto veci mali rozhodnúť, nakoľko „takéto konanie ústavného súdu by zakladalo porušenie ústavou zaručenej nezávislosti súdnej moci a bolo by i v príkrom rozpore s rešpektovaním princípu ústavnosti“ (I. ÚS 26/93).

Z uvedeného dôvodu bolo podnet navrhovateľa po jeho predbežnom prerokovaní potrebné v tejto časti takisto odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2000